

masy kakao, przewyższającej próg przewidziany dla stosowania nazw, w których te opisy nie występują. Ustawodawstwo włoskie dotyczących wzmianki „puro” uzależnia jej zastosowanie wyłącznie od obecności masła kakaowego jako tłuszczu, bez potrzeby przestrzegania minimalnych zawartości przewidzianych dla suchej masy kakao. Stanowi to bezpośrednie naruszenie art. 3 ust. 5 dyrektywy oraz element wprowadzający w błąd konsumentów.

(¹) Dyrektywa 2000/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 czerwca 2000 r. odnosząca się do wyrobów kakaowych i czekoladowych przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 197, s. 19).

(²) Dyrektywa 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych (Dz.U. L 109, s. 29).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) wydanego w dniu 12 listopada 2008 r. w sprawie T-270/06 Lego Juris A/S przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 2 lutego 2009 r. przez Lego Juris A/S. Drugą stroną postępowania, interwenientem w postępowaniu przed Sądem Pierwszej Instancji jest Mega Brandy, Inc.

(Sprawa C-48/09 P)

(2009/C 82/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Lego Juris A/S (przedstawiciele: V. von Bomhard, Rechtsanwältin, T. Dolde, A. Renck, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Megabrand, Inc.

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie żąda, żeby Trybunał:

- uchylił wyrok Sądu Pierwszej Instancji, ponieważ narusza on art. 71 ust. 1 lit. e) ii) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (¹)

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie twierdzi, że sporny wyrok narusza art. 7 ust. 1 lit. e) ii) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego. Wnosząca odwołanie uważa, że Sąd Pierwszej Instancji:

- a) dokonał wykładni art. 7 ust. 1 lit. e) ii) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego w sposób, który uniemożliwił objęcie ochroną znaku towarowego kształtu, który spełnia funkcję techniczną niezależnie od tego, czy

zostały spełnione kryteria z art. 7 ust. 1 lit. e) ii) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego zdefiniowane w wyroku Trybunału w sprawie Philips przeciwko Remington (²).

- b) zastosował błędne kryteria w odniesieniu do identyfikacji zasadniczych właściwości trójwymiarowego znaku towarowego; i
- c) przeprowadził nieprawidłową ocenę funkcjonalności w zakresie, w jakim i) nie ograniczył swojej oceny do zasadniczych właściwości rozpatrywanego znaku towarowego oraz ii) nie zdefiniował odpowiednich kryteriów w celu stwierdzenia, czy właściwości kształtu mają charakter funkcjonalny, a w szczególności odmówił uwzględnienia ewentualnych zamiennych wzorów.

(¹) Dz.U. L 11, s. 1.

(²) Wyrok z dnia 18 czerwca 2002 r. w sprawie C-299/99 Philips przeciwko Remington, Rec. s. I-5475.

Skarga wniesiona w dniu 4 lutego 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-50/09)

(2009/C 82/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: P. Oliver, C. Clyne, J.B. Laignelot, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej:

- stwierdzenie, że:
 - nie dokonując transpozycji art. 3 dyrektywy Rady 85/337/EWG (¹) w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsiębiorstwa publiczne i prywatne na środowisko naturalne, ze zmianami,
 - nie zapewniając, aby nastąpiło całkowite spełnienie wymogów art. 2, 3 i 4 tej dyrektywy w zakresie, w jakim irlandzkie organy do spraw zagospodarowania przestrzennego i Environmental Protection Agency (agencja ochrony środowiska) mają kompetencje decyzyjne w zakresie przedsięwzięć,
 - w wyniku wyłączenia robót rozbiórkowych z zakresu przepisów transponujących tę dyrektywę,

Irlandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy.

- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Brak transpozycji art. 3 dyrektywy

W ocenie Komisji sekcja 173 Planning and Development Regulations 2000 (rozporządzenia w sprawie zagospodarowania terenu i rozwoju przestrzennego), która wymaga, aby organy do spraw zagospodarowania przestrzennego uwzględniały raport w sprawie oddziaływania na środowisko oraz informacje przekazywane przez osoby konsultowane, odnosi się do wynikającego z art. 8 dyrektywy obowiązku uwzględnienia informacji zebranych zgodnie z art. 5, 6 i 7 dyrektywy. Zdaniem Komisji sekcja 173 nie odpowiada wynikającemu z art. 3 dyrektywy szerszemu obowiązkowi zapewnienia, aby ocena oddziaływania na środowisko (OOS) określała, opisywała i oceniała wszystkie elementy, o których mowa w tym przepisie.

W odniesieniu do art. 94, 108 i 111 oraz załącznika 6 do Planning and Development Regulations 2001 Komisja przedstawia następujące uwagi. Artykuł 94 w związku z załącznikiem 6 ust. 2 lit. b) wymienia informacje, które musi zawierać raport w sprawie oddziaływania na środowisko. Stanowi to odniesienie do informacji, które muszą być przedstawione przez wykonawcę zgodnie z art. 5 dyrektywy, należy zatem odróżnić je od OOS, która ma charakter ogólnego postępowania oceniającego. Artykuły 108 i 111 wymagają, aby organy do spraw zagospodarowania przestrzennego oceniły odpowiedniość raportu w sprawie oddziaływania na środowisko. Komisja uważa, że te przepisy odnoszą się do art. 5 dyrektywy, ale nie zastępują transpozycji art. 3 dyrektywy. Informacje, które ma przedstawić wykonawca, są tylko jedną z części OOS, a przepisy dotyczące tych informacji nie zastępują obowiązku określonego w art. 3.

Brak wymagania właściwej koordynacji między organami

Choć Komisja zasadniczo nie sprzeciwia się wieloetapowemu procesowi decyzyjnemu lub podzieleniu odpowiedzialności decyzyjnej w ramach tego samego przedsięwzięcia między różne kompetentne podmioty, ma obiekty dotyczące dokładnego sposobu, w jaki obowiązki zostały rozłożone na różne kompetentne podmioty. Zdaniem Komisji przepisy irlandzkie nie nakładają na kompetentne podmioty obowiązku skutecznego koordynowania swoich działań i z tego względu są niezgodne z art. 2, 3 i 4 dyrektywy.

Brak zastosowania dyrektywy do robót rozbiórkowych

Komisja jest zdania, że gdy inne przesłanki określone w dyrektywie są spełnione, OOS musi być przeprowadzana w odniesieniu do robót rozbiórkowych. Irlandia starała się wyłączyć z tego obowiązku prawie wszystkie roboty rozbiórkowe, przyjmując Planning and Development Regulations 2001 (załącznik 2 część 1 klasa 50). Według twierdzenia Komisji jest to w sposób oczywisty niezgodne z dyrektywą.

(¹) Dz.U. 175, s. 40.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 2 grudnia 2008 r. w sprawie T-212/07 Harman International Industries, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 3 lutego 2009 r. przez Barbarę Becker

(Sprawa C-51/09 P)

(2009/C 82/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Barbara Becker (przedstawiciele: P. Baronikians, A. Hofstetter, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Harman International Industries, Inc., Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie pkt 1 sentencji wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 grudnia 2008 r. w sprawie T-212/07, na mocy którego stwierdzono nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 7 marca 2007 r. (sprawa R-502/2006-1);
- uchylenie pkt 3 sentencji wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 grudnia 2008 r.;
- obciążenie Harman International Industries, Inc. kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w toku całego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji błędnie uznał, że istnieje podobieństwo między zgłoszonym przez wnoszącą odwołanie znakiem towarowym „Barbara Becker” a znakiem towarowym „BECKER” spółki Harman International Industries, Inc. i z tego względu niewłaściwie zastosował art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, uznając, że istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.